

I

SOMS HAD TOM ANDERSON het gevoel dat hij de ene verkeerde beslissing op de andere stapelde. Hij was 27 jaar, maar had tot nu toe weinig van zijn plannen gerealiseerd. Dat zijn ouders naar Italië waren voor hun tweede huwelijksreis, was iets waar hij blij van werd – hij had er genoeg van steeds maar van zijn vader te moeten horen wat voor puinhoop hij ervan had gemaakt.

Zijn plan begon in duigen te vallen toen de glazen deur van de Coffee Shoppe openvloog en er een jongeman in een zwart sweatshirt met capuchon binnenkwam.

Tom zat vlak bij de ingang. Daar was zijn tafeltje, daar zat hij altijd – met een stopcontact in de buurt voor zijn laptop. Normaal gesproken schonk hij geen aandacht aan de mensen die binnenkwamen, maar deze knaap kon hem niet ontgaan. De capuchon trok zijn aandacht. Het was eind april in Centraal-Florida en inmiddels al zo warm, dat je je kon afvragen of dit jaar het voorjaar overgeslagen zou worden en meteen de zomer zou beginnen.

Iedereen in het café droeg korte mouwen, Tom ook. De

meeste mensen hadden ook sandalen aan of plastic slippers. Hij wierp een vluchtige blik over zijn schouder naar de jongen, die in de rij ging staan. Voor hem stond een oudere man bij de balie, die zijn bestelling doorgaf. Het hoofd van de jongen draaide rond boven zijn schouders, zijn ogen speurden de ruimte af. Eerst keek hij naar de klanten, vervolgens naar de uitgang en toen naar de man bij de kassa. Weer naar de deur en toen nog een keer naar de klanten. Bij zijn tweede rondje keek hij Tom even aan, recht in het gezicht.

Toen wist Tom dat er iets ergs ging gebeuren.

Niet zozeer vanwege de capuchon, maar door de gezichtsuitdrukking van de jongen. Hij had een trotse blik in zijn ogen en keek bloedserieus. Hij droeg een flodderige spijkerbroek met afgeknipte pijpen waarvan de onderkant ver over zijn knieën hing, en een blauwe boxershort waarvan de bovenkant zichtbaar was. Ineens zag Tom dat er iets boven de broekband van de jongen stak. Iets zwarts.

De greep van een pistool.

Omdat de Coffee Shoppe voorzien was van een koffie-eiland, konden de meeste klanten niet zien wat er bij de balie gebeurde. Tom kon vanuit zijn positie bij de ingang het grootste deel van de koffiebar overzien.

De jongeman deed een stap naar voren, richting de balie. Tom keek naar het tienermeisje in bedrijfskleding achter de kassa. Aan haar ogen zag hij dat ze voelde dat er iets niet klopte, maar ze begon haar ingestudeerde praatje. Brede glimlach en vervolgens: 'Welkom bij de Coffee Shoppe. Wat fijn dat u er bent. Wat mag het vandaag zijn?'

De jongen haalde het pistool tevoorschijn en duwde het in haar gezicht. Hij schreeuwde niet, maar Tom kon horen wat hij zei. 'Geef me het geld. Alles, anders ga je eraan.'

'Wat?'

‘Geen vragen. Je hebt gehoord wat ik zei.’

‘Ik mag de kassa alleen opendoen als iemand iets koopt.’

‘Is dit een geintje? Doe die la open of ik schiet.’

De ogen van het meisje vulden zich met tranen. ‘Oké, ik doe het al,’ zei ze zachtjes.

‘En snel een beetje.’ De jongen draaide zich om, maar hield het pistool op haar gezicht gericht. Tot dusver leek geen van de andere klanten in de gaten te hebben wat er gebeurde. Tom deed alsof hij druk aan het werk was op zijn laptop.

Toen de jongen zijn hoofd weer naar het meisje draaide, keek Tom eerst naar hem en toen naar het meisje. Ze keek doodsbang.

‘Goed zo,’ zei de jongen. ‘Stop al het geld in deze zak.’ De twee medewerkers aan het andere eind van de balie zagen wat er gebeurde en keken geschokt.

Een van hen, een blonde jongen die Tim heette, deed een paar stappen in de richting van het meisje. ‘Doe haar geen pijn, man. Ze doet wat je vraagt.’

De jongen richtte zijn pistool nu op Tim. ‘Kop dicht en daar blijven, anders ben je er geweest.’

Tim stak zijn handen in de lucht. ‘Ik ga nergens heen. Ik blijf hier gewoon staan.’

De jongen in het sweatshirt met capuchon duwde het pistool weer in het gezicht van het meisje bij de kassa. ‘Op-schieten.’

‘Ik ben bijna klaar.’

Deze woordenwisseling was iets luider. Een paar klanten in de buurt keken op om te zien wat er gebeurde. Dit zou zomaar uit de hand kunnen lopen. Tom had zijn hele middelbareschoolperiode aan Oosterse vechtsporten gedaan. Daarna nooit meer. Hij was totaal uit vorm en had inmiddels een aardig buikje. Maar een handvol bewegingen speelden in slow-

motion door zijn hoofd. Hij kon deze jongen stoppen, hem zijn pistool afpakken.

Hij wist dat hij het kon. Maar dan moest hij het wel nu doen.

God, help me, bad hij in stilte, terwijl hij zich afvroeg of God überhaupt nog wel naar hem wilde luisteren. Zachtjes deed hij zijn instappers uit, sloop naar de overvaller toe en ging achter hem staan. Met een zware stem zei hij: ‘Yo’ achter het linker-oor van de jongen.

‘Huh?’ De jongen draaide zijn hoofd om naar het geluid.

Tom ging snel rechts van hem staan en sloeg hem in zijn nek, net achter zijn oor. De jongen schreeuwde het uit van de pijn. Vervolgens schopte Tom hem tegen de achterkant van zijn knie, draaide zich snel om en veegde beide benen onder hem vandaan. De jongen vloog achterover en sloeg met zijn hoofd op de tegelvloer. Het pistool viel uit zijn hand, maar ging wel af. Gelukkig was het niet op de aanwezigen gericht. De mensen begonnen te schreeuwen. Tom ging op één knie zitten en gaf de jongen een stevige vuistslag op zijn borst. De jongen kromp ineen van de pijn; in zijn ogen stond paniek te lezen. Tom sprong over hem heen en schopte het pistool weg.

Hij keek achterom naar de jongen, die er op de een of andere manier in geslaagd was overeind te komen. Voordat Tom hem nog een klap kon verkopen, rende hij door de deur naar buiten en strompelde de stoep af. Hij liep sneller dan Tom in jaren had gelopen.

‘Kan iemand het alarmnummer bellen?’ vroeg Tim luid.

‘Dat heb ik net gedaan,’ riep de manager terwijl hij uit het kantoortje de koffiebar in kwam lopen. ‘Meteen toen ik het schieten hoorde. De politie is al onderweg.’

De manager rende langs Tom heen naar buiten en keek de stoep af. Daarna stak hij zijn hoofd door de deuropening naar

binnen. ‘De knaap is weg,’ zei hij. ‘Kan iemand me vertellen wat er net gebeurd is?’

Een zucht van opluchting klonk en iemand begon te applaudisseren. Al snel deed iedereen mee. Tom liep terug naar zijn tafeltje om zijn schoenen aan te doen. Iedereen wees naar hem en ze vertelden de manager wat hij zojuist had gedaan.

Hij was de held.

Mensen kwamen naar hem toe, schudden hem de hand, klopten hem op zijn rug en zeiden dat ze van hun leven nog nooit zo bang waren geweest. De oudere heer die net voor de overvaller bij de balie stond, vertelde de manager dat het wel een scène leek uit een actiefilm. ‘Ik heb nog nooit zoiets gezien.’

‘Heeft iemand een filmpje opgenomen met zijn telefoon?’ vroeg Tim.

Gelukkig had niemand dat gedaan. De manager kwam naar Tom toe en schudde hem de hand. ‘Ik weet niet hoe ik u bedanken moet.’

‘Het is goed zo,’ zei Tom. Ineens realiseerde hij zich wat deze gebeurtenis voor consequenties had. ‘Ik moet weg, ik ben al laat.’ Hij deed zijn laptop dicht, trok de stekker uit het stopcontact en deed alles in zijn laptoptas.

‘Maar de politie is onderweg,’ zei de manager. ‘Ik weet zeker dat die jou zou willen spreken.’

‘U bent een held,’ zei een van de klanten, een jongen van middelbareschoolleeftijd. ‘Ik heb net de plaatselijke krant gebeld. Zij zijn ook onderweg.’

‘Bedankt, allemaal,’ zei Tom, zonder iemand aan te kijken. ‘Sorry. Ik moet gaan.’ Hij haastte zich naar de deur. Voordat de deur openging, keek Tom nog even achterom. De schooljongen hield zijn mobieltje in de lucht en richtte het op hem – hij maakte een filmpje! Terwijl Tom de stoep afrende, be-

dekte hij zijn gezicht met zijn rechterhand. Toen hij in zijn auto zat, zette hij hem in zijn achteruit en bleef achteruitrijden tot hij twee winkelpanden verderop was, zodat niemand zijn kenteken kon opschrijven.

Nadat hij twee verkeerslichten was gepasseerd, zag Tom een politie met sirene in tegenovergestelde richting naar het café rijden. Terwijl hij voor het volgende rode licht wachtte, vloog een tweede politieauto over de kruising, vlak achter de eerste aan.

Dat was op het nippertje, dacht hij. Echt op het nippertje. Hij beefde over zijn hele lichaam. Kalmeer, zei hij tegen zichzelf. Adem in... adem uit. Alles in orde.

Tom besloot in zuidelijke richting te rijden, naar de dichtstbijzijnde boekwinkel van Books-A-Million – één plaats bij Lake Mary vandaan, waar hij woonde – en deed zijn richtingaanwijzer aan. Dat betekende dat hij er vandaag een uur eerder zou zijn dan normaal, maar hij had geen andere keuze.

Het grootste deel van de dag bracht Tom door in twee koffiebars en een boekwinkel. Van deze drie plekken vond hij de Coffee Shoppe het leukst. Maar nu moest hij een andere plek zien te vinden met gratis internet, waar hij het eerste deel van zijn dag kon doorbrengen. Hij kon daar met geen mogelijkheid zijn gezicht nog laten zien. De komende week in elk geval niet, misschien wel een maand.

Hij kon het zich niet permitteren een held te zijn. Hij was alleen maar blij dat het hele gebeuren zo snel ging dat niemand het op camera had kunnen vastleggen. Het laatste wat hij kon gebruiken, was dat zijn gezicht te zien was op YouTube. En hij was ook zeker niet blijven rondhangen om te worden geïnterviewd door de lokale media. Want één ding wist hij zeker: de jongen in het sweatshirt met capuchon zou hem in de media zien en hem opsporen om wraak te nemen.

Wat hem echter nog de meeste zorgen baarde, was dat zijn vrouw Jean het zou zien.

Dan wist ze het.

Tom was nu niet waar hij verondersteld werd te zijn, waar zij dacht dat hij was en vond dat hij moest zijn op dit tijdstip van de dag.

Als Jean daarachter kwam, zou ze alles te weten komen. Dan zou ze hem directe vragen stellen en kon hij niet liegen. De enige reden waarom hij zo veel moeite deed, was omdat hij misbruik maakte van haar vertrouwen. Onder het motto van: als zij er niet naar vraagt, waarom zou ik het dan vertellen?

Als Jean erachter kwam, zou binnen no time de hele familie het weten, ook zijn vader.

Dat mocht hij onder geen beding laten gebeuren.

TERWIJL TOM VOORREED BIJ het derde plekje van die dag, keek hij op het digitale klokje op zijn dashboard. Weer een andere koffiebar, nu de Java Stop. Vergeleken met de andere vestigingen waar hij veel kwam, was deze mooi en rustig. Geweldig voor kerels als hij, niet zo goed voor de eigenaar. Hij was er niet zo zeker van of deze tent nog lang zou blijven bestaan.

Hopelijk lang genoeg tot hij een nieuwe baan had. ‘Het kan nu elk moment gebeuren’ was al maandenlang zijn dagelijkse mantra om de constante twijfel het hoofd te bieden. Als hij een andere baan vond, waren al zijn problemen opgelost. Dat was het idee.

Maar dat gebeurde niet. Tom kon het nauwelijks geloven, maar het was inmiddels vijf maanden geleden dat hij zijn baan kwijtraakte, twee maanden na de trouwdag van Michele en Allan.

Terwijl hij uitstapte, probeerde hij er niet meer aan te denken. De hele situatie maakte hem nog steeds boos. Of was hij alleen maar gekwetst door de manier waarop het was gebeurd? Een gemene streek. Het was moeilijk om de wirwar aan emo-

ties die in hem boven kwam drijven te ontrafelen. Daaraan toegevoegd de verwarring en het schuldgevoel dat hij had over de hele stapel leugens die hij had gecreëerd om het valse beeld intact te houden.

Dan was er nog de moeizame relatie met zijn vader. Tom wist niet van welke van de twee hij het meest last had. Tom was blij voor zijn vader, echt waar. En voor zijn moeder. Ze waren weer bij elkaar en het ging heel goed met hen. Hij keek nog eens op het digitale klokje. Ze konden elk moment landen in Italië voor hun romantische tweede huwelijksreis.

Geweldig voor hen. Nee, echt, hij was heel blij.

Hij wilde alleen dat hij meer tijd kon doorbrengen met zijn vader. Zijn vader was zo volledig gefocust op het terugwinnen van zijn moeder, dat hij zijn belofte aan Tom volledig veronachtzaamde – de belofte om te veranderen wat in *hun* relatie tot een breuk had geleid. Ze zouden meteen na de bruiloft van Michele elkaar regelmatig ontmoeten en met elkaar spreken van hart tot hart; van man tot man.

Maar ze hadden slechts één gesprek gehad. Eentje maar. Een paar weken voor de bruiloft.

Nadat ze tijdens de receptie met elkaar hadden gedanst, hadden zijn ouders zich met elkaar verzoend. Zijn vader ging weer thuis wonen. Vanaf dat moment gingen ze samen naar een nieuwe kerk. Ze kregen wat hulp van een counselor. Slo-ten zich aan bij een groepje andere stellen. Maakten nieuwe vrienden. Tom was blij voor hen. Echt waar.

Maar naar Tom werd niet meer omgekeken.

Hij moest helemaal in zijn eentje het verlies van zijn baan zien te verwerken. Net als op alle andere belangrijke en moeilijke momenten in zijn leven was zijn vader er niet om met hem te praten. In die eerste paar weken had hij wel tien keer geprobeerd contact te krijgen met zijn vader; geen van de

keren lukte dat. Maar als het wel was gelukt, als ze wel bij elkaar waren gekomen, wat had Tom dan gezegd? Hij wist niet eens zeker of hij zijn vader wel alles had durven vertellen wat er was gebeurd. Niet hoe het was gebeurd, maar ook niet hoe beroerd hij zich daarover voelde. En hij durfde al helemaal niet zijn plan met zijn vader te bespreken – zijn plan om Jean het nieuws pas te vertellen als hij een nieuwe baan had. Daar was de relatie met zijn vader nu eenmaal niet naar.

Tom wist dat hij de teleurstelling van zijn vader niet aan zou kunnen. Niet alleen om wat hij zou zeggen, – dat zou heel veel zijn – hij kon ook kijken op een manier dat je je heel klein voelde en het idee kreeg dat je niets waard was. Alsof hij van je walgde. Alsof je zijn kleine sprankje hoop dat je nog enig succes zou hebben, de grond in had geboord.

Tom wist bijna zeker dat als zijn vader het hele verhaal zou horen, hij alle schuld voor de problemen waarin hij verkeerde bij hem zou leggen. Hoe had hij dit kunnen laten gebeuren? Waarom had hij niet harder geknokt om zijn baan te behouden of een manier te vinden om de situatie te veranderen? Sterker nog, als Tom geluisterd had naar het advies van zijn vader en meteen na zijn afstuderen dat IT-diploma had gehaald, was hij zijn baan nooit kwijtgeraakt.

Tom had zijn hele kindertijd, zijn tienerjaren en zijn jaren als jongvolwassene geprobeerd de goedkeuring en liefde te winnen van de man die er op de een of andere manier voortdurend in slaagde niet bereikbaar te zijn voor hem.

Tom had nooit voldaan aan Jim Andersons verwachtingen en hij wist dat dit ook niet ging gebeuren.

Terwijl hij door de glazen deuren van de Java Stop naar binnen liep, voelde het alsof hij uit een diepe, glibberige kuil naar boven klom. Hij werd verwelkomd door prettige muziek, rustgevende kleuren op de muur en de aangename geur van vers

gezette koffie. Hij wierp een vluchtige blik in de verste hoek van de Java Stop en slaagde er zowaar in een glimlach te produceren. Zijn tafeltje was niet bezet. Maar toen Tom zag dat Fred Messing in de buurt zat en zijn laptop had aangesloten op het stopcontact dat hij altijd gebruikte, verstijfde hij.

Fred was een prima kerel, alleen hij praatte te veel. Tom kwam hier om dingen te regelen, niet om te lummelen. En Fred zat in hetzelfde schuitje als hij, nog zo'n IT'er zonder werk. In wezen waren ze concurrenten voor dezelfde baan. Fred kwam hier nu ongeveer een week en leek er absoluut geen probleem mee te hebben om elkaars brieven te vergelijken en elkaar te vertellen op welke banen ze solliciteerden. 'Dat de beste moge winnen,' zei hij gisteren nog, met een grote glimlach op zijn gezicht.

Het probleem was alleen dat Tom al bijna vijf maanden op zoek was naar nieuw werk en dat hij gescolliciteerd had op bijna al Freds 'nieuwe' banen. Fred wilde graag dat Tom hem vertelde op welke banen hij al had gesolliciteerd en welke nieuwe functies hij had gevonden. In ruil daarvoor kreeg hij echter niets bruikbaar van Fred. De man deed net of ze vrienden moesten worden, zei dat hun vrouwen en kinderen elkaar ook eens moesten ontmoeten. 'We kunnen weleens samen barbecueën.'

Maar dat ging niet gebeuren.

Hij had niet zo'n behoefte aan nieuwe 'vrienden' nadat hij op zijn werk verraden was door iemand van wie hij dacht dat het een goede vriend was – de vent die verantwoordelijk was voor zijn ontslag. Bovendien wist Jean niet dat Tom zijn baan kwijt was.

'Hé, hallo Tom, maat,' zei Fred. Hij was ook een christen. En hij was er absoluut van overtuigd dat ze binnenkort alle twee een geweldige baan zouden krijgen.

‘Volgens mij een betere baan dan we eerst hadden,’ had hij gezegd. Tom bedacht dat hij ook zo was geweest. De eerste vijf of zes weken.

Maar het was moeilijk je te blijven ergeren aan een vent als Fred met zo’n vriendelijke lach. Tom wist dat hij gewoon cynisch was. ‘Dag, Fred, hoe is het met jou?’ Tom zette zijn laptop op de stoel. ‘Ik ga even naar de balie om de huur van vandaag te betalen. Let je even op mijn spullen?’

‘Tuurlijk,’ antwoordde Fred.

De huur van vandaag, dacht Tom. Een uitdrukking van Fred voor de koffie die ze elke dag kochten. In ruil daarvoor mochten ze in het gedeelte met airconditioning zitten en gratis gebruikmaken van het internet. Fred – een stevige vent, in elk geval rond zijn middel – betaalde altijd iets meer dan Tom. Tom zag Fred nooit van de balie terugkomen zonder gebak of haverkoek. De eerste keer dat Fred zag dat Tom het in de gaten had, zei hij: ‘Gelukkig ben ik minder zwaar dan ik eruitzie.’ Hij zei niet wat hij daarmee bedoelde en Tom vroeg er niet naar.

Toen Tom met zijn café latte terugkwam bij het tafeltje, zei Fred: ‘Zeg, heb je vanochtend gehoord over al die opschudding bij de Coffee Shoppe?’

‘Wat? Nee.’ Tom deed alsof het hem niets kon schelen, ging zitten en haalde zijn laptop en acculader uit zijn tas.

‘Toen ik er binnenkwam, hadden de meisjes bij de balie het er net over. Iemand heeft het vanochtend op Facebook of een van die andere sites gezet. Ze werden overvallen. Nou ja, bijna. Een of andere gemaskerde vent zou ertussen zijn gesprongen en de overvaller bijna knock-out hebben geslagen.’

‘Een gemaskerde vent?’

‘Nou ja, niet echt. Maar een van de klanten sprong wel tussenbeide, hield de overvaller tegen en joeg hem op de vlucht. Hij pakte hem zijn pistool af en de overvaller rende zonder buit

naar buiten. Toen ik nog een keer koffie ging halen, hoorde ik de manager van hier praten door de telefoon. Ik denk met een van de eigenaren daar, om er meer over te weten te komen.'

'Wat zei hij?'

'Ik heb niet het hele verhaal gehoord, maar de eigenaar van de Coffee Shoppe zei dat hij ervan overtuigd was dat ze die jongen snel te pakken zouden krijgen. De stommerik had geen handschoenen aan, dus ze hebben een paar prima vingerafdrukken gevonden op het pistool en de deuren.'

Tom was blij dit te horen.

'Het gonst van de verhalen over die mysterieuze vent die de overval tegenhield. Zo te horen ging hij er snel vandoor voordat de politie kwam. Ach, weet je, dat doen superhelden.'

'Is er bekend wie het was?'

'Nee. Hij schijnt daar vaak te komen, maar het is een nogal stille vent, hij is nogal op zichzelf. Zo te horen kwam de pers en die heeft een aantal klanten en het personeel geïnterviewd. Het zou later vanavond op de televisie komen. Ik heb even op een aantal websites gekeken, maar er staat nog niets op. Ben benieuwd naar het verhaal van die vent.'

'Als jij het was, zou je natuurlijk gebleven zijn?'

'Geintje? Natuurlijk. Nou ja, eerlijk gezegd weet ik nog niet zo zeker of ik wel het lef had gehad om op die manier een overvaller te lijf te gaan. Maar als dat zo was, reken dan maar dat ik was gebleven. Dan had ik me tijdens het interview tegen die verslaggevers laten ontvallen dat ik in de IT zit en werkloos ben, maar dat ik gewoon mijn plicht deed als burger. Gratis publiciteit, beter kan het niet. Mensen zijn gek op heldenverhalen. Het komt overal op het nieuws. Een of andere personeelsmanager ziet het interview en kijkt aan... ik hoef niet langer op zoek naar een baan.'

Kijk aan, dacht Tom.

Hij moest zuchten terwijl hij eraan dacht. Als hij gebleven was, was hij waarschijnlijk zo zenuwachtig geweest dat hij helemaal vergeten was te zeggen dat hij werkloos was. Dan was hij vijftien minuten even in beeld geweest, even bekendheid gekregen, maar zou hij nog steeds geen werk hebben. Dan werd de situatie alleen nog maar erger. Dan zou er een einde komen aan het leven dat hij nu had, want dan kwam Jean erachter dat hij al die maanden tegen haar had gelogen door elke dag net te doen alsof hij naar zijn werk ging.

Die gedachte alleen al maakte hem bang. Dan kon hij op geen enkele manier de storm die dan losbarstte, onder controle houden. Misschien liep het dan wel zo uit de hand, dat zijn ouders hun vakantie in Italië afbraken. Hij moest er niet aan denken... echt niet.

Er waren nog veel meer dingen waar hij niet aan moest denken. Dingen die nog veel moeilijker waren.